

Eve Chase

Het verloren meisje

Applecote Manor ziet er op het eerste gezicht idyllisch uit, maar de geruchten over het huis worden steeds onheilspellender...

ISBN 978-90-225-7730-1

ISBN 978-94-023-0656-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Vanishing of Audrey Wilde*

Vertaling: Lydia Meeder

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: Imageselect.nl

Zetwerk: Text & Image, Westerbork

© 2017 Eve Chase Ltd

Nederlandstalige uitgave © 2018 Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

*Applecote Manor, Cotswolds, Engeland.
Laatste weekend van augustus 1959*

We kunnen het geen van allen opbrengen om zijn riem aan te raken; het is zo gruwelijk intiem. Maar terwijl we hem over het gras slepen, blijft die steeds in de grond haken. Hij is ook zwaarder dan hij lijkt, log. Om de paar passen stoppen we om op adem te komen, en telkens weer schrikken we van elkaars gezicht in het vroege ochtendlicht, we dagen elkaar uit om omhoog te kijken, naar zijn onbevattelijk vlezige aanwezigheid, de kinderlijke uitbundigheid van zijn uitgestrekte armen.

Er kleven madeliefjes aan hem. Hun roze-witte blaadjes openen zich naar de zon, die zorgwekkend snel opkomt achter de boomgaard. De madeliefjes hebben iets heel erg ongepasts – sterretjes in de donkere plakkerigheid van zijn haar. Dot buigt zich voorover alsof ze ze eruit wil plukken, om ze in kleermakerszit boven de hangmat van haar ruitjesrok tot een krans te rijgen. Het zou er niet vreemder op worden als ze dat deed.

Na nog een paar strompelende stappen valt Dots bril af. Ze begint ernaar te grabbelen. We zeggen dat ze op moet houden.

We hebben geen tijd. De vogels barsten uit in gekwetter, allemaal tegelijk, een explosie van kabaal, een uitzinnige spiraal van afgrijzen.

Ik probeer de opwellende paniek te bezweren: we zijn nog steeds dezelfde meisjes als aan het begin van deze lange, warme zomer. Applecote Manor staat nog steeds achter ons, kijkt loom uit over de vallei. En in de weide achter het tuinhek ligt nog steeds ons lievelingsplekje, de cirkel van prehistorische keien, onveranderd, onveranderlijk. Daar moeten we hem naartoe zien te krijgen, zo ver mogelijk bij het huis vandaan, en we moeten opschieten – het glazen dak van de oranjerie glinstert dreigend in de eerste zonnestralen; het is al later dan we dachten.

Een golf van misselijkheid laat me dubbelklappen. Ik hoest, steun met mijn handen op mijn knieën. Flora legt haar arm over mijn schouders. Ik voel haar trillen en kijk op, wil haar geruststellen, maar ik zou niet weten hoe.

Met ogen die vonken van angst knippert ze een paar keer, alsof ze scherpstelt op iets in mijn gezicht wat ze nooit eerder heeft gezien.

Pam begint met opeengeklemd kaken aan zijn overhemdmouw te sjorren. Maar de stof is niet bestand tegen het dode gewicht en scheurt. Het akelige geluid is oorverdovend. Dot smooit een snik achter haar hand.

‘Het komt wel goed, Dot. We...’ Ik val stil als ik de bloedspetters op haar vingers zie.

Ik kijk naar mijn eigen handen. Dan naar die van Flora. Die van Pam. Mijn maag draait zich weer om. Onze zomerjurken zijn slagersschorten. We zien er nu allemaal uit alsof we hem hebben vermoord, niet slechts een van ons. Zussen, verbonden door bloed.

1

Ruim vijftig jaar later

Criminaliteit. Massaliteit. De grote stad dwingt meisjes om veel te vlug op te groeien, berooft ze van hun onschuld. Het wordt tijd om Londen te verlaten, een minder jachtige, minder harde omgeving voor het gezin te zoeken. De afgelopen drie maanden hebben ze een aantal huizen bezichtigd – de advertentieteksten stonden vol termen als ‘landelijk gelegen’, ‘een zee van ruimte’, ‘voor de doe-het-zelver’ – maar nergens kreeg Jessie het gevoel dat het ook een thuis kon worden. Tot nu toe: hier op Applecote Manor, op deze late januarimiddag, voelt ze zichzelf volstromen met zonlicht.

Het pand is er belabberd aan toe, uiteraard, anders zouden ze zich zoiets groots nooit kunnen veroorloven. Groenblijvende heesters verdringen zich tegen de ruiten van de oranjerie, dreigen ze te breken en de houten vensterbank te bestrooien met giftige bessen, als kralen. De stenen tegelvloer gloeit, in het midden van de kamer bolt hij op alsof er een onderaards wezen omhoog wil komen. Maar Jessie ziet al sinaasappels bungelen, bloedwarm en zwaar in de hand, de glazen deuren open voor de euforie van de zomer, het geklater van uitgelaten schaterende meisjes.

Met een verwonderde blik volgt Jessie de vensterruiten die naar hun geometrische piek klimmen, een staaltje victoriaanse bouwkunst met de belofte van fris mediterraan fruit tussen de donzige pippelingen in het Engelse klimaat.

Iets aan dat optimisme – het koesteren door afzondering, een soort gedwongen geborgenheid – fluistert in haar oor: is dat ook niet wat zij zo graag wil, maar dan met haar gezin?

Jessie kijkt naar Bella, die onderuitgezakt op de brede vensterbank een bericht op haar mobieltje intikt. Met haar om elkaar gevouwen, veel te lange benen en inktzwarte haar lijkt haar zestienjarige stiefdochter als twee druppels water op haar overleden moeder, de eerste Mrs Tucker. Bella voelt dat ze bespied wordt. Ze heft haar bleke gezicht met adelaarsprofiel op, vernauwt haar ogen tot spleetjes en werpt haar een vernietigende blik toe.

Jessie is blij dat die blik Will ontgaat. Met zijn handen jongensachtig in zijn jaszakken gestoken tuurt haar man de in schaduw gehulde aangrenzende keuken in. Het is aandoenlijk, zoals hij fronsend staat uit te puzzelen hoe hij de plattelandsdroom – een fantasie van de mannelijke stedeling over hout-hakken, voedsel bij elkaar scharrelen, vermoedelijk ook over seks in de natuur – kan rijmen met het griezelige geluid van vogelgefladder in de spelonkachtige schoorstenen, het ingesloten vocht in het houtwerk, het tegelijk beklemmende en opwindende isolement.

Onder de wol van de lammycoat waaraan ze zo verknocht is, een seventiesmodel dat past bij deze ruige streek, versnelt Jessies hartslag. Ze strijkt haar herfstrode lokken achter haar oren, ordent haar gedachten. Want ze beseft hoe enorm de stap is van het bezichtigen van een oud landhuis op een wintermiddag – nevelig, zilveren licht gefilterd door skeletachtige

bomen, de wazige, onwezenlijke sfeer van een droom – naar de drukte van een verhuizing over honderden kilometers, het afwerpen van hun stadshuid. Het zou roekeloos zijn, een sprong in het diepe, net zoals verliefd worden op Will dat is geweest. Maar ze weet instinctief dat dit het juiste huis is – net zoals ze instinctief meteen wist dat Will de juiste man was – en dat het op een onverklaarbare manier voor hen is bestemd.

En eigenlijk heeft Applecote Manor het ideale formaat. Ze zouden er niet in verdwalen. Hoewel het vergeleken met hun Londense twee-onder-een-kapper gigantisch is, verbleekt het bij de monumentale panden hier in de omgeving – ‘manor’ moet met een flinke korrel zout worden genomen. Het gebouw is slechts twee kamers diep en moet het van de breedte hebben; het is eerder rustiek dan statig met zijn knoestige balken vol houtworm en muren die bol staan alsof ze ademen, nergens een rechte lijn. Aan de buitenkant is het typische kalksteen van de Cotswolds bedekt met een vacht van klimop, en het huis is vanaf de weg niet direct zichtbaar. Dat spreekt Jessie aan, de afwezigheid van opsmuk. Applecote domineert het omringende welige landschap niet, maar nestelt zich erin, als een elegante oudere dame die ligt te soezen in het hoge gras. Jessie stelt zich voor dat Bella hier eindelijk wat rust vindt, en dat haar eigen dochter, Romy, verlost van de stadse rubbertegelspeelveldjes, in bomen klautert, haar rossig blonde krullen bepluisd met wilgenkatjes.

Romy lijkt zich nu al helemaal thuis te voelen, ze port met haar mollige peutervingertjes tegen de vlezige zuignuit van een slak aan de andere kant van de ruit. Jessie weet zeker dat haar kleine meid de ruimte van het platteland geweldig zal vinden, net zoals zij als kind; al die geheime schuilplekjes van de jeugd, werelden waar de volwassene geen oog voor heeft. Wan-

neer de slak vooruit slijmt, giechelt Romy en kijkt op: Jessie ziet haar eigen elfachtige trekken in miniatuur, de groenblauwe ogen en koperen wimpers van haar Ierse familie, Wills volle lippen. Ze grijnst terug, Romy's verrukking is aanstekelijk. Hun lichamen lijken nog steeds niet helemaal gescheiden, alsof de navelstreng maar half is doorgeknipt. Het tegenovergestelde van de band met Bella, die zich lijkt te verschansen achter een muur zo dik als die van Applecote. Heel af en toe kan ze eroverheen gluren, als ze zich omhoogtrekt en in het niets bungelt. Niet vaak. En zeker niet vandaag.

Het is inmiddels drie jaar geleden dat Jessie naar de andere kant van de stad toog met haar vijf maanden zwangere buik, het mooiste ongelukje ter wereld, uitpuilend onder haar jas als een verborgen cadeau, en bij Will introk. Twee jaar nadat Mandy was overleden. Omdat ze geen inbreuk wilde maken op zijn leven of dat van zijn dochter had ze zo lang mogelijk vastgehouden aan haar onafhankelijkheid en haar gedeelde flat in Dalston, weerstand biedend aan de man op wie ze smoorverliefd was – 'Ik wil geen minuut van mijn leven meer zonder jou doorbrengen, Jessie. Ik heb je nodig, wij hebben je nodig' – tot het absurd en onpraktisch werd. Destijds wilden ze Bella's leven niet nog meer overhoop gooien met een verhuizing, niet terwijl er ook al een baby in aantocht was. En Jessie ging er heel naïef van uit dat ze met haar voornemen om van Bella te houden alsof ze haar eigen vlees en bloed was, de bambi-achtige tiener met de gekwelde ogen, die zich aan haar vader vastklampte alsof hij de laatste mens op aarde was, op den duur voor zich zou winnen. Ze had geen idee dat haar pogingen om de nurkse puber te bemoederen neerkwamen op het knuffelen van een dier dat alleen maar zijn tanden in haar nek wilde zetten. Misschien zal ze wel nooit vergeven worden voor het bin-

nendringen van Bella's besloten wereldje, voor het kapen van haar vader en vooral voor de geboorte van Romy, die lawaaiige bron van vreugde, een rivaal voor zijn liefde, een gênant bewijs van zijn nieuwe seksleven. Jessie kon het de arme Bella ook moeilijk kwalijk nemen.

Gun haar de tijd, zegt iedereen. Maar de tijd lijkt alles in Londen alleen maar erger te maken voor Bella, niet beter, als een kwetsbaar voorwerp dat in de vervuilde stadslucht met een steeds dikkere laag roet wordt bedekt. De afgelopen paar maanden is de toestand onhoudbaar geworden, vol hormonale explosies. Een onrustbarende climax heeft hen uiteindelijk tot ingrijpen gedwongen. Jessie en Will zijn het erover eens dat Bella, of ze nu wil of niet – niet, uiteraard – een nieuwe start nodig heeft, ver weg van de dubieuze feestjes en slechte invloeden – ver weg van wat ze dat meisje heeft aangedaan, van alles wat er is gebeurd. Het heeft geen zin gewoon naar een andere Londense wijk te verhuizen. Ze moeten radicaal het roer omgooien, de miljoenenstad verruilen voor een plek die vrediger en vriendelijker is. En wat kan er vrediger zijn dan Applecote Manor?

Maar toch.

Dat de ruitjes de weerspiegeling van het gezin doormidden snijden lijkt beangstigend symbolisch, herinnert Jessie eraan dat er duisterder redenen zijn waarom Applecote hen aantrekt: Will die probeert te ontsnappen aan het ingeprente beeld van de vrachtwagen die links afsloeg, het vernietigde lichaam van zijn mooie vrouw omgeploegd op het betonnen wegdek. Jessies triviale onzekerheden die heimelijk opflakkeren in haar brein. Want hoe kan ze tegen Will zeggen dat ze zich nooit op haar gemak heeft gevoeld in het chique interieur van zijn overleden vrouw, een huishouden dat zonder haar is opgebouwd?

Dat ze de kinderachtige aandrang moet onderdrukken om de stijlvolle grijze wanden over te schilderen in een caleidoscoop van kleuren? Dat dit voor hem zijn tweede huwelijk is, ja, maar voor haar het eerste, het enige, en dat ze wil dat het zijn eigen unieke karakter heeft? En dat Mandy, de onovertroffen Mandy Tucker, een onderwerp zo beladen en hartverscheurend dat Jessie haar naam überhaupt niet durft te noemen, onontkoombaar is in Londen? Vorige week nog plukte Jessie een sjaal van Mandy achter de radiator in de gang vandaan. Terwijl ze op de trap zat en de grijze wanden op haar afkwamen, met in haar slappe hand de rode zijde die het dure parfum van een andere vrouw uitwasemde, vroeg ze zich af wat ze ermee moest doen. Uiteindelijk kon ze niets anders bedenken dan hem maar weer achter de radiator te laten zakken, hoe vreselijk ze zich daar ook over voelde. Jessie weet dat er in dat huis altijd sporen van Mandy zullen zijn, van haar huwelijk met Will. Ze liggen in alle kieren op de loer, afwachtend, observerend.

In Applecote Manor zijn die er niet. Hier waren geen geesten rond.

‘Volgens mij begin jij je al aardig thuis te voelen,’ zegt Will, waardoor ze schrikt en schuldbewust de gedachten aan Mandy verjaagt.

In zijn goudbruine ogen ziet ze hoe haar eigen glimlach zich verspreidt. ‘En volgens mij zit jij nog op de snelweg, net buiten Londen.’

Er rommelt een lach onder zijn dikke jas. ‘Misschien maak ik wel rechtsomkeert.’

Dus hij begint terug te krabbelen.

‘Misschien?’

‘We kunnen het niet betalen, Jessie. Niet als je de kosten voor het opknappen erbij optelt. Tenzij je als een kraker wilt leven.’

Zelfs dat heeft iets romantisch. Ze stelt zich voor dat ze allemaal rond de loeiende haard zitten om zich op te warmen, warme chocolademelk drinken uit tinnen kroezen, elkaar verhalen vertellen.

‘De reis naar kantoor zou een soort dagelijkse triatlon worden,’ zegt Will, die op dreef begint te komen. ‘We kennen hier geen mens. Sterker nog, er zijn hier geen mensen. We kunnen net zo goed naar Mars verhuizen.’

Vanuit haar ooghoek ziet Jessie dat Bella driftig ja zit te knikken. Ze denkt aan hun vertrek uit de stad eerder vandaag, de slaperige buitenwijken, de anonieme voorsteden, de snoeperige dorpjes, de kille lucht die opklaarde, verblauwde, tot ze het punt passeerden vanaf waar een dagelijkse rit naar Londen, zoals Will zwartgallig grapte, ‘compleet ondoenlijk was zonder midlifecrisis’, verder en verder, over een aaneenschakeling van landweggetjes, de bermten vol opgezwollen karkassen van vossen en fazanten, toen een smal laantje, ingeklemd tussen hoge hagen, een verlaten oud huis dat hen leek te verwachten. Op een onverklaarbare manier leek het alsof het een reis naar haarzelf toe was. En ze kan niet meer terug.

‘Totale waanzin.’ Er speelt een lachje om Wills mondhoeven. ‘Máár...’ Hij is de enige die haar met enkel een blik kan verleiden. ‘... de omgeving is net zo beeldschoon als jij.’

Bella kreunt. ‘O god.’

‘En je hebt een licht bezeten, vastberaden blik waardoor ik vermoed dat je hier toch wel naartoe verhuist, of ik nu meekom of niet.’ Hij grijnst van onder zijn springerige, donkere haar, dat hij het liefst wat te lang draagt, een beetje rock-'n-roll, een kleine rebellie tegen vierenvestig zijn, negen jaar ouder dan zij, en de eisen van het florerende logistiekbedrijf dat hij vijftien jaar geleden oprichtte met zijn oude studievriend

Jackson. De grote, luidruchtige vrijgezel was getuige op Wills eerste bruiloft (met alle toeters en bellen, Mandy in het wit) en schitterde door afwezigheid op zijn tweede (in besloten kring bij de burgerlijke stand, Jessie in een groene jurk, vuurrode lippenstift, baby op de heup).

‘Dus ja, er is een kans dat je me zou kunnen overhalen. Een heel kleine kans.’ Hij trekt haar naar zich toe, drukt zacht met zijn hand op haar billen.

Jessie zou het liefst met hem vrijen, hier ter plekke, om hun territorium te markeren. Ze wrijft met haar neus over zijn stoppelige kin.

Walgend van elk vertoon van genegenheid – en met een feilloze antenne ervoor – kijkt Bella abrupt op en grijpt haar vaders rechterhand. Jessie voelt hoe Wills vingers verstarren. Ze stapt achteruit om het hem gemakkelijker te maken. De geborduurde zoom van haar rok zwiept tegen haar knielange leren laarzen. ‘Wat vind jij, Bella?’ vraagt ze, misschien iets te opgewekt.

Bella boort haar blik weer in de telefoon. ‘Ik hang mezelf nog liever op dan dat ik hier ga wonen.’

‘Je hoeft niet zo diplomatiek te zijn. Zeg maar gewoon wat je denkt,’ grapt Will om haar te paaien.

Bella’s gezicht blijft leeg, haar zwijgen is agressief.

Romy’s grote blauwe ogen kijken van de pissebedden die over de vloer scharrelen op naar haar moeder; ze voelt aan dat er iets mis is.

Jessie reikt naar haar meest dierbare bezit: het minuscule gouden peperkoekmannetje aan het kettinkje om haar hals, dat Will haar heeft gegeven om de geboorte van Romy te vieren. Zoals altijd kalmeert het huidwarme metaal haar. De afgelopen maanden raakt ze het vaak aan, als de zorgen om Bella

en de scheuren in dit haastig samengeflanst gezin woelen onder de oppervlakte van haar leven.

‘Bell-Bell.’ Romy stommelt naar Bella toe, biedt in het kommetje van haar hand een cadeautje aan in de vorm van een pissebed en grijnst, eeuwig hoopvol. Bella deinst terug en werpt Romy een blik toe die zo kil is dat Jessie er de rillingen van krijgt. Er zit iets in wat allesbehalve zusterlijk is – misschien zelfs allesbehalve menselijk. Al zou ze dat nooit tegen Will zeggen.

‘Zullen we dan maar weer eens opstappen, beertje?’ Will tilt Romy op en zet haar op zijn schouders, waar ze kaarsrecht zit, schoppend met haar voetjes, als een piepkleine kornak. Hij probeert met Jessie te praten terwijl Romy haar handjes over zijn ogen legt. ‘Ik ben uitgehongerd, schat.’

‘Nog een laatste rondje?’ Het vooruitzicht terug te gaan naar Londen deprimeert haar. Ze vreest dat Applecote zal oplossen zodra ze vertrekken. ‘Ik weet zeker dat er op de bovenste verdieping nog een kamer is die we niet hebben gezien. Waarschijnlijk gewoon een rommelhok of zoiets, maar ik wil het graag even bekijken. De makelaar joeg ons er zo voorbij, hè, Bella?’

Bella haalt haar schouders op. Maar Jessie herinnert zich dat Bella almaar achterom bleef kijken terwijl ze allemaal de trap af kletterden.

‘Dan zal ik me tevreden moeten stellen met dit malse voetje.’ Will begint zogenaamd Romy’s laars op te schrokken. Romy gilt. Jessie beweegt zich weer in de richting van het oude hart van het huis, heimelijk verbijsterd als ze Bella’s sloffende voetstappen achter zich hoort.

Ze nemen de toeristische route. Jessie blijft staan in de salon, waar het licht de tint van Guinness heeft en de ramen bont-